

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/518**z dnia 19 marca 2019 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 w odniesieniu do niektórych opłat za płatności transgraniczne w Unii i opłat za przeliczenie waluty****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Od czasu przyjęcia rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2560/2001 ⁽⁴⁾ oraz (WE) nr 924/2009 ⁽⁵⁾ opłaty za płatności transgraniczne w euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro znacznie zmalały do poziomu, który w zdecydowanej większości przypadków można uznać za marginalny.
- (2) Jednak płatności transgraniczne w euro inicjowane w państwach członkowskich spoza strefy euro stanowią około 80 % wszystkich płatności transgranicznych inicjowanych w państwach członkowskich spoza strefy euro. Opłaty za takie płatności transgraniczne utrzymują się na nadmiernie wysokim poziomie w większości państw członkowskich spoza strefy euro, mimo że dostawcy usług płatniczych znajdujący się w państwach członkowskich spoza strefy euro mają dostęp do tej samej wydajnej infrastruktury do przetwarzania tych transakcji po bardzo niskich kosztach co dostawcy usług płatniczych znajdujący się w strefie euro.
- (3) Wysokie opłaty za płatności transgraniczne nadal stanowią barierę uniemożliwiającą pełne zintegrowanie przedsiębiorstw i obywateli z państw członkowskich spoza strefy euro z rynkiem wewnętrznym, co negatywnie wpływa na ich konkurencyjność. Te wysokie opłaty utrwalają istniejący obecnie w Unii podział użytkowników usług płatniczych na dwie kategorie: na użytkowników usług płatniczych, którzy korzystają z jednolitego obszaru płatności w euro („SEPA”), oraz na użytkowników usług płatniczych, którzy ponoszą wysokie opłaty za realizowane przez siebie płatności transgraniczne w euro.
- (4) Aby usprawnić funkcjonowanie rynku wewnętrznego i położyć kres nierównościom między użytkownikami usług płatniczych w strefie euro a użytkownikami usług płatniczych z państw członkowskich spoza strefy euro w kontekście płatności transgranicznych w euro, należy zapewnić dostosowanie wysokości opłat za płatności transgraniczne w euro na terytorium Unii do wysokości opłat za odpowiadające im płatności krajowe w walucie krajowej państwa członkowskiego, w którym znajduje się dostawca usług płatniczych świadczonych na rzecz użytkownika usług płatniczych. Uznaje się, że dostawca usług płatniczych znajduje się w państwie członkowskim, jeżeli świadczy w nim usługi użytkownikowi usług płatniczych.
- (5) Opłaty za przeliczenie waluty stanowią istotną część kosztów związanych z płatnościami transgranicznymi w przypadkach, w których w państwie członkowskim płatnika i w państwie członkowskim odbiorcy obowiązują różne waluty. W art. 45 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 ⁽⁶⁾ ustanowiono wymóg zapewnienia przejrzystości stosowanych opłat i kursu walutowego, w art. 52 ust. 3 tej dyrektywy określono wymogi informacyjne w odniesieniu do transakcji płatniczych objętych umową ramową, a w art. 59 ust. 2 tej

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 23.10.2018, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. C 367 z 10.10.2018, s. 28.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 4 marca 2019 r.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawie płatności transgranicznych w euro (Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 13).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

dyrektywy zawarto wymogi informacyjne nałożone na strony oferujące usługi przeliczania walut w bankomacie lub w punkcie sprzedaży. Te wymogi informacyjne nie przyniosły jeszcze wystarczającej przejrzystości i porównywalności opłat za przeliczenie waluty w sytuacjach, w których w bankomacie lub w punkcie sprzedaży oferowane są alternatywne warianty przeliczenia waluty. Brak przejrzystości i porównywalności uniemożliwia konkurencję, która doprowadziłaby do obniżenia opłat za przeliczenie waluty, i zwiększa ryzyko, że płatnicy wybiorą drogie warianty przeliczenia waluty. Dlatego też należy wdrożyć dodatkowe środki, które ochronią konsumentów przed zawyżonymi opłatami za usługi przeliczania walut i zapewnią dostarczanie konsumentom informacji niezbędnych do wybrania najkorzystniejszego wariantu przeliczenia waluty.

- (6) Aby zadbać o to, by podmioty działające na rynku nie musiały inwestować niewspółmiernych kwot w celu zaadaptowania swojej infrastruktury, urządzeń i procesów płatniczych w trosce o zapewnienie większej przejrzystości, środki, które należy wdrożyć, powinny być odpowiednie, adekwatne i racjonalne pod względem kosztów. Jednocześnie w sytuacjach, w których płatnik ma do wyboru w bankomacie lub w punkcie sprzedaży różne warianty przeliczenia waluty, dostarczane informacje powinny umożliwiać porównanie tych wariantów, by pozwolić płatnikowi na świadomy wybór.
- (7) Aby uzyskać porównywalność opłat za przeliczenie waluty, w przypadku wszystkich płatności kartą takie opłaty powinny być wyrażane w taki sam sposób, mianowicie jako wartości procentowe marży w stosunku do najbardziej aktualnych referencyjnych kursów wymiany euro ogłoszonych przez Europejski Bank Centralny (EBC). W przypadku przeliczenia między dwiema walutami spoza strefy euro może wystąpić konieczność podania tej marży na podstawie kursu wynikającego z dwóch różnych kursów EBC.
- (8) Zgodnie z zawartymi w dyrektywie (UE) 2015/2366 ogólnymi wymogami informacyjnymi dotyczącymi opłat za przeliczenie waluty dostawca usług przeliczania walut musi przed zainicjowaniem transakcji płatniczej poinformować o opłatach za przeliczenie waluty. Strony oferujące usługi przeliczania walut w bankomacie lub w punkcie sprzedaży powinny w jasny i przystępny sposób informować o opłatach za takie usługi, na przykład podając wysokość opłat przy kasie lub w formie cyfrowej na terminalu bądź na ekranie w przypadku zakupów przez internet. Poza przekazaniem informacji, o których mowa w art. 59 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2366, strony oferujące usługi przeliczania walut powinny przed zainicjowaniem transakcji płatniczej wyraźnie informować o kwocie do zapłacenia odbiorcy w walucie używanej przez odbiorcę oraz o łącznej kwocie do zapłaty przez płatnika w walucie rachunku płatnika. Kwota do zapłaty w walucie używanej przez odbiorcę powinna obejmować cenę nabywanych towarów i usług oraz może być podawana przy kasie zamiast na terminalu płatniczym. Waluta używana przez odbiorcę jest zasadniczo walutą krajową, ale zgodnie z zasadą swobody umów może w niektórych przypadkach być inną walutą Unii. Całkowita kwota do zapłaty przez płatnika w walucie rachunku płatnika powinna obejmować cenę towarów lub usług oraz opłatę za przeliczenie waluty. Ponadto obie te kwoty powinny być podane na paragonie lub na innym trwałym nośniku.
- (9) W kontekście art. 59 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2366 w przypadku gdy w bankomacie lub w punkcie sprzedaży jest oferowana usługa przeliczenia waluty, płatnik powinien mieć możliwość rezygnacji z tej usługi i dokonania płatności w walucie używanej przez odbiorcę.
- (10) W celu umożliwienia płatnikom porównywania opłat za każdy z wariantów przeliczenia waluty w bankomacie lub w punkcie sprzedaży dostawcy usług płatniczych płatników powinni nie tylko podawać w pełni porównywalne informacje o stosownych opłatach za przeliczenie waluty w warunkach umowy ramowej, lecz powinni również udostępniać te informacje publicznie w łatwo zrozumiałej i łatwo dostępnej formie na powszechnie i łatwo dostępnej platformie elektronicznej, w szczególności na swoich stronach internetowych przeznaczonych dla klientów, na swoich stronach internetowych stworzonych na potrzeby bankowości domowej oraz w aplikacjach bankowości mobilnej. Umożliwiłoby to stworzenie porównywarek internetowych ułatwiających konsumentom porównywanie cen w czasie podróży lub w razie zakupów za granicą. Ponadto dostawcy usług płatniczych płatników powinni przypominać płatnikom o stosownych opłatach za przeliczenie waluty w przypadku dokonywania płatności kartą w innej walucie, z wykorzystaniem powszechnie i łatwo dostępnych kanałów komunikacji elektronicznej, takich jak wiadomości SMS, e-maile lub powiadomienia wysyłane za pośrednictwem aplikacji bankowości mobilnej płatnika. Dostawcy usług płatniczych powinni uzgodnić z użytkownikami usług płatniczych, za pośrednictwem jakiego kanału komunikacji elektronicznej będą informować o opłatach za przeliczenie waluty, z uwzględnieniem kanału komunikacji najdogodniejszego dla płatnika. Dostawcy usług płatniczych powinni również przyjmować wnioski od użytkowników usług płatniczych, którzy nie chcą otrzymywać wiadomości elektronicznych z informacjami o opłatach za przeliczenie waluty.
- (11) Okresowe przypomnienia to odpowiednie rozwiązanie w sytuacjach, gdy płatnik przebywa przez dłuższy czas za granicą, na przykład gdy jest oddelegowany za granicę lub studiuje za granicą, bądź gdy płatnik regularnie korzysta z karty w celu dokonywania zakupu w internecie w walucie krajowej. Obowiązek wysyłania takich przypomnień nie wymagałby niewspółmiernych inwestycji w celu zaadaptowania istniejących procesów biznesowych i infrastruktury przetwarzania płatności przez dostawcę usług płatniczych oraz sprawiłby, że płatnik rozważający różne warianty przeliczenia waluty byłby lepiej poinformowany.

- (12) Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, EBC i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania zasady zrównującej koszt płatności transgranicznych w euro z kosztem krajowych transakcji w walutach krajowych oraz dotyczące skuteczności określonych w niniejszym rozporządzeniu wymogów informacyjnych dotyczących przeliczania walut. Komisja powinna również przeanalizować inne możliwości – i ich techniczną wykonalność – rozszerzenia zasady równości opłat na wszystkie waluty Unii oraz dalszego zwiększenia przejrzystości i porównywalności opłat za przeliczanie walut, jak również możliwość blokowania i uaktywniania opcji akceptowania przeliczenia waluty przez strony inne niż dostawca usług płatniczych płatnika.
- (13) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na transgraniczny charakter płatności cele te można zrealizować skuteczniej na szczeblu Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wspomnianych celów,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 924/2009

W rozporządzeniu Rady (WE) nr 924/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy dotyczące płatności transgranicznych i przejrzystości opłat za przeliczenie waluty na terytorium Unii.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Niezależnie od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, art. 3a i 3b mają zastosowanie do wszystkich płatności krajowych i transgranicznych, które są denominowane w euro lub w walucie krajowej państwa członkowskiego innej niż euro i wiążą się z usługą przeliczenia waluty.”;

2) art. 2 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) »opłata« oznacza każdą pobieraną przez dostawcę usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych kwotę bezpośrednio lub pośrednio związaną z transakcją płatniczą, każdą kwotę pobieraną od użytkownika usług płatniczych przez dostawcę usług płatniczych lub stronę świadczącą usługi przeliczania walut zgodnie z art. 59 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (*) za usługę przeliczenia waluty bądź kombinację tych dwóch rodzajów kwot;

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).”;

3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opłaty pobierane przez dostawcę usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych z tytułu płatności transgranicznych w euro są takie same jak opłaty pobierane przez tego dostawcę usług płatniczych z tytułu odpowiadających im płatności krajowych o tej samej wartości w walucie krajowej państwa członkowskiego, w którym znajduje się dostawca usług płatniczych użytkownika usług płatniczych.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Opłaty pobierane przez dostawcę usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych z tytułu płatności transgranicznych w walucie krajowej państwa członkowskiego, które powiadomiło o swojej decyzji o rozszerzeniu stosowania niniejszego rozporządzenia na swą walutę krajową zgodnie z art. 14, są takie same jak opłaty pobierane przez tego dostawcę usług płatniczych od użytkowników usług płatniczych z tytułu odpowiadających im płatności krajowych o tej samej wartości i w tej samej walucie.”;

c) uchyla się ust. 3;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Ust. 1 i 1a nie mają zastosowania do opłat za przeliczenie waluty.”;

4) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 3a

Opłaty za przeliczenie waluty związane z transakcjami płatniczymi realizowanymi w oparciu o kartę

1. Jeśli chodzi o informacje, które mają być podawane w odniesieniu do opłat za przeliczenie waluty i stosownego kursu walutowego, określone w art. 45 ust. 1, art. 52 ust. 3 i art. 59 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2366, dostawcy usług płatniczych oraz strony oferujące w bankomacie lub w punkcie sprzedaży usługi przeliczenia waluty, o których mowa w art. 59 ust. 2 tej dyrektywy, podają kwotę łącznych opłat za przeliczenie waluty jako wartość procentową marży w stosunku do najbardziej aktualnego referencyjnego kursu wymiany euro ogłoszonego przez Europejski Bank Centralny (EBC). O tej marży informuje się płatnika przed zainicjowaniem transakcji płatniczej.

2. Dostawcy usług płatniczych podają również informacje o marżach, o których mowa w ust. 1, do wiadomości publicznej w łatwo zrozumiałej i łatwo dostępnej formie na powszechnie i łatwo dostępnej platformie elektronicznej.

3. Oprócz informacji, o których mowa w ust. 1, strona oferująca usługi przeliczania walut w bankomacie lub w punkcie sprzedaży podaje płatnikowi przed zainicjowaniem transakcji płatniczej następujące informacje:

a) kwotę do zapłaty na rzecz odbiorcy w walucie używanej przez odbiorcę;

b) kwotę do zapłaty przez płatnika w walucie rachunku płatnika.

4. Strona oferująca usługi przeliczania walut w bankomacie lub w punkcie sprzedaży podaje w sposób jasny informacje, o których mowa w ust. 1, w bankomacie lub w punkcie sprzedaży. Przed zainicjowaniem transakcji płatniczej strona ta informuje również płatnika o możliwości dokonania płatności w walucie używanej przez odbiorcę, w którym to przypadku przeliczenie waluty jest dokonywane następnie przez dostawcę usług płatniczych płatnika. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 3, podaje się płatnikowi również na trwałym nośniku po zainicjowaniu transakcji płatniczej.

5. Dostawca usług płatniczych płatnika przesyła płatnikowi, w odniesieniu do każdej karty płatniczej, która została wydana płatnikowi przez dostawcę usług płatniczych płatnika i jest powiązana z tym samym rachunkiem, wiadomość elektroniczną z informacjami, o których mowa w ust. 1” bezzwłocznie po otrzymaniu przez dostawcę usług płatniczych płatnika zlecenia płatności dotyczącego wypłaty gotówki z bankomatu lub płatności w punkcie sprzedaży, gdy zlecenie to jest denominowane w dowolnej walucie unijnej innej niż waluta rachunku płatnika.

Niezależnie od akapitu pierwszego wiadomość taką wysyła się raz w miesiącu, w którym dostawca usług płatniczych płatnika otrzymał od płatnika zlecenie płatnicze denominowane w tej samej walucie.

6. Dostawca usług płatniczych uzgadnia z użytkownikiem usług płatniczych, za pośrednictwem jakiego powszechnie i łatwo dostępnego kanału (lub kanałów) komunikacji elektronicznej dostawca usług płatniczych będzie przysyłał wiadomości, o których mowa w ust. 5.

Dostawca usług płatniczych oferuje użytkownikom usług płatniczych możliwość rezygnacji z otrzymywania wiadomości elektronicznych, o których mowa w ust. 5.

Dostawca usług płatniczych i użytkownik usług płatniczych mogą uzgodnić, że ust. 5 i niniejszy ustęp nie mają zastosowania w całości lub w części, jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem.

7. Informacje, o których mowa w niniejszym artykule, są przekazywane nieodpłatnie, w sposób neutralny i zrozumiały.”;

5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 3b

Opłaty za przeliczenie waluty związane z poleceniami przelewu

1. Gdy usługa przeliczenia waluty jest oferowana przez dostawcę usług płatniczych płatnika w związku z poleceniem przelewu zdefiniowanym w art. 4 pkt 24 dyrektywy (UE) 2015/2366, które jest inicjowane bezpośrednio online, za pośrednictwem strony internetowej lub aplikacji bankowości mobilnej dostawcy usług płatniczych, dostawca usług płatniczych w związku z art. 45 ust. 1 i art. 52 ust. 3 tej dyrektywy informuje płatnika przed zainicjowaniem transakcji płatniczej, w jasny, neutralny i zrozumiały sposób, o szacowanych opłatach za usługi przeliczania walut mających zastosowanie do polecenia przelewu.

2. Przed zainicjowaniem transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych informuje płatnika w jasny, neutralny i zrozumiały sposób o szacunkowej łącznej kwocie polecenia przelewu w walucie rachunku płatnika, w tym o wszelkich opłatach transakcyjnych i wszelkich opłatach za przeliczenie waluty. Dostawca usług płatniczych podaje również szacowaną kwotę do przekazania na rzecz odbiorcy w walucie rachunku odbiorcy.”;

6) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Przegląd

1. Do dnia 19 kwietnia 2022 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, EBC i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania i skutków niniejszego rozporządzenia, zawierające w szczególności:

- a) ocenę sposobu stosowania przez dostawców usług płatniczych art. 3 niniejszego rozporządzenia zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/518 (*);
- b) ocenę ewolucji wolumenu płatności krajowych i transgranicznych w walutach krajowych państw członkowskich oraz w euro, jak również wysokości opłat za te płatności od czasu przyjęcia rozporządzenia (UE) 2019/518;
- c) ocenę wpływu przepisów art. 3 niniejszego rozporządzenia zmienionego rozporządzeniem (UE) 2019/518 na zmianę wysokości opłat za przeliczanie walut i innych opłat związanych z usługami płatniczymi, pobieranych zarówno od płatników, jak i od odbiorców;
- d) ocenę szacowanych skutków zmiany art. 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia polegającej na objęciu nim wszystkich walut państw członkowskich;
- e) ocenę sposobu, w jaki dostawcy usług przeliczania walut stosują się do wymogów informacyjnych określonych w art. 3a i 3b niniejszego rozporządzenia oraz w przepisach krajowych wdrażających art. 45 ust. 1, art. 52 ust. 3 i art. 59 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2366, oraz ocenę, czy przepisy te zwiększyły przejrzystość opłat za przeliczanie walut;
- f) ocenę, czy i w jakim zakresie dostawcy usług przeliczania walut napotkali trudności w stosowaniu w praktyce art. 3a i 3b niniejszego rozporządzenia oraz przepisów krajowych wdrażających art. 45 ust. 1, art. 52 ust. 3 i art. 59 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- g) analizę kosztów i korzyści dotyczącą kanałów i technologii komunikacyjnych wykorzystywanych przez dostawców usług przeliczania walut lub będących do ich dyspozycji i mogących się przyczynić do jeszcze większej przejrzystości opłat za przeliczanie walut, w tym ocenę, czy dostawcy usług płatniczych powinni być zobowiązani do proponowania przesyłania informacji określonych w art. 3a za pośrednictwem określonych kanałów komunikacji; ocena ta obejmie również ocenę technicznej wykonalności podawania jednocześnie informacji określonych w art. 3a ust. 1 i 3 niniejszego rozporządzenia przed zainicjowaniem każdej transakcji w odniesieniu do wszystkich wariantów przeliczania walut dostępnych w bankomacie lub w punkcie sprzedaży;
- h) analizę kosztów i korzyści dotyczącą wprowadzenia możliwości blokowania przez płatników wariantu przeliczenia waluty oferowanego przez stronę inną niż dostawca usług płatniczych płatnika w bankomacie lub w punkcie sprzedaży oraz możliwości zmiany ich preferencji w tej kwestii;
- i) analizę kosztów i korzyści dotyczącą wprowadzenia wymogu, by w razie świadczenia usług przeliczania walut w przypadku pojedynczej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych płatnika stosował do rozliczenia i rozrachunku transakcji kurs wymiany waluty obowiązujący w momencie zainicjowania transakcji.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, obejmie co najmniej okres od dnia 15 grudnia 2019 r. do dnia 19 października 2021 r. Uwzględni ono specyfikę różnych transakcji płatniczych, z rozróżnieniem w szczególności między transakcjami inicjowanymi w bankomacie i w punkcie sprzedaży.

Sporządzając to sprawozdanie Komisja może korzystać z danych zebranych przez państwa członkowskie w związku z ust. 1.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/518 z dnia 19 marca 2019 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 w odniesieniu do niektórych opłat za płatności transgraniczne w Unii i opłat za przeliczenie waluty (Dz.U. L 91 z 29.3.2019, s. 36).”.

Artykuł 2

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 15 grudnia 2019 r. z wyjątkiem następujących przepisów:
- a) art. 1 pkt 6 stosuje się od dnia 18 kwietnia 2019 r.;
 - b) art. 1 pkt 4 i 5 w odniesieniu do art. 3a ust. 1–4 i do art. 3b rozporządzenia (WE) nr 924/2009 stosuje się od dnia 19 kwietnia 2020 r.;
 - c) art. 1 pkt 4 w odniesieniu do art. 3a ust. 5 i 6 rozporządzenia (WE) nr 924/2009 stosuje się od dnia 19 kwietnia 2021 r.;
 - d) art. 1 pkt 4 w odniesieniu do art. 3a ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 924/2009, w zakresie, w jakim dotyczy art. 3a ust. 1–4 tego rozporządzenia, stosuje się od dnia 19 kwietnia 2020 r.;
 - e) art. 1 pkt 4 w odniesieniu do art. 3a ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 924/2009, w zakresie, w jakim dotyczy art. 3a ust. 5 i 6 tego rozporządzenia, stosuje się od dnia 19 kwietnia 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 marca 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący
